

Matija Ferlin je po končanem študiju na School for New Dance Development v Amsterdamu nekaj let živel in delal v Berlinu. Ob vrnitvi v rojstni Pulj se je osredotočil na raziskavo in reartikulacijo različnih konceptov odrskega uprizarjanja in drugih medijev, kot so kratki film, video in razstavljanje.

Ferlin je avtor številnih odrskih del: *Sad Sam Revisited*, 2006; *Drugo za eno (Another for One)*, 2007; *Lucky Between the Mountains*, 2007; *Sad Sam Almost 6*, 2009; *Skupaj² (The Most Together We've Ever Been)* (v sodelovanju z Ame Henderson), 2009; *Nastop (Onformance)*, 2010; *Samice (Solitaires)*, 2011; *Sad Sam Lucky*, 2012; *Drugi sočasno (The Other at the Same Time)*, 2012; *Študenti harmonije (Students of Harmony)*, 2014; *Kralji smo in ne ljudje (We are Kings, not Humans)* 2015; *Out of Season* (v sodelovanju z Ame Henderson), 2015.

Njegova dela so bila prikazana v Evropi in Severni Ameriki na številnih festivalih, kot so recimo Kunstenfestivaldesarts, ImpulsTanz, Dunaj; Spider Festival, Lyon; Mladi levi in Gibanica, Ljubljana; Ex-Yu festival, New York; Rhubarb Festival, Toronto; Contemporary Dance Festival, Bogota; Infant, Novi Sad; FTA, Montreal; Actoral, Marseille; Zero Point Festival, Praga itd. Ferlin je sodeloval s številnimi koreografi, režiserji, vizualnimi umetniki in dramaturgi, kot so Ivica Buljan, Christophe Chemin, Maja Delak, Luc Dunberry, Goran Ferčec, Mauricio Ferlin, Ame Henderson, Aleksandra Janeva, Radoslav Jovanov Gonzo, Heinz Peter Knes, Mateja Koležnik, Keren Levi, Karsten Liske, Roberta Milevoj, Maria Ohman & Claudia de Serpa Soares, Sasha Waltz, David Zambrano, Tin Žanič in Jasna Žmak.

Loup Abramovici je študiral na CNDC L'Esquisse v Angersu in na CCN v Montpellieru v Franciji, kjer je sodeloval s pedagogi in koreografi, kot so Gilbert Canova, Loic Touzé, Mathilde Monnier, Simone Forti, Benoit Lachambre itd. Kot performer je sodeloval s koreografi in režiserji v različnih umetniških projektih, med drugimi tudi z Meg Stuart, Vero Mantero, Germano Civera, Loicom Touzém, Mustafa Kaplanom & Filiz Sizanli, Rémyjem Héritierom, Antonijo Livingstone, Majo Delak, Bojanom Jablanovcem, Baro Kolenc, Catherine Contour, Malo Kline in Tejo Reba. Poleg tega ustvarja tudi lastna dela.

Anja Bornšek je diplomirala na salzburški Eksperimentalni akademiji za sodobni ples (SEAD) leta 2007. Kasneje se je izpopolnjevala v študiju somatike in si po opravljenem dvoletnem programu Body Mind Centering metode pridobila naziv Somatic Movement Educator (Moveus, Nemčija).

Njeni gibalno-raziskovalni procesi so se odvijali pod vplivom koreografov in učiteljev, kot so Frey Faust, Martin Sonderkamp, Julyen Hamilton, Matej Kejžar, Katie Duck, Elizabeth Farr, Anton Lachy, Jozef Frucek, Linda Kapetanea, Bonnie Bainbridge Cohen in Mala Kline. Kot performerka je sodelovala z različnimi koreografi in režiserji, med drugimi z Begum Erciyas,

Joao da Silvo, Matejem Kežarjem, Snježano Premuš, Jano Menger, Sebastijanom Horvatom, Maayan Danoch in Malo Kline.

Anja se ukvarja z načini uglaševanja telesa skozi dinamično prepletenost zaznave in reakcije. Preizkuša načine utelešanja specifičnih prisotnosti, gib pa razume kot izkustven dogodek na zemljevidu uma/telesa, ki komunicira utelešen način razmišljanja v času in prostoru.

Leta 2014 je zaključila magistrski študij pedagogike sodobnega plesa na HfMDK v Frankfurtu. Trenutno v Tanzhaus NRW (Düsseldorf) razvija ter poučuje format za publiko imenovan Physical Introductions.

Maja Delak je koreografinja, plesalka, performerka in pedagoginja. Sodobni ples je študirala na CNDC L'Esquisse v Angersu v Franciji in se izobraževala na številnih plesnih seminarjih. Med letoma 1993 in 2002 je bila članica mednarodne plesne skupine En-Knap. Je idejna vodja gimnazijskega programa za sodobni ples, ki se izvaja na Srednji vzgojiteljski šoli in gimnaziji Ljubljana, kjer tudi redno poučuje. V svojem koreografskem opusu je prepotovala številne svetove, ki se kljub različnim tematikam in načinom dela kot presečne množice družijo v sidrišče lastne plesne poetike, s katero vedno bolj jasno določa metodologije sodobnega plesa. Leta 2006 je ustanovila Zavod Emanat, s katerim si prizadeva za afirmacijo sodobnega plesa, tako s produkcijami predstav kot s knjižnim (zbirka Prehodi) ter izobraževalnim programom (AGON).

Leta 2010 je prejela nagrado Prešernovega sklada za predstave *Drage drage*, *Serata artistica giovanile* in *Poti ljubezni* ter njen neprecenljivi prispevek k afirmaciji sodobnega plesa. Njena predstava *Sramota* je bila leta 2013 na festivalu Gibanica nagrajena kot najboljša predstava platforme, z Lukom Prinčičem pa sta istega leta prejela nagrado Liberalne akademije Zlata ptica za umetniške dosežke na uprizoritvenem področju. V letu 2015 je kolektiv plesnih pedagogov Srednje vzgojiteljske šole in gimnazije Ljubljana (SVŠGL) – umetniška gimnazija, smer sodobni ples, prejel nagrado Ksenije Hribar za pedagoško delo.

Žigan Krajncan je svojo ustvarjalno pot pričel zelo zgodaj in je že v času osnovne šole igral violino in pozavno, pel v zboru ter bil dejaven kot igralec in plesalec. Šolanje je želel nadaljevati na srednji šoli za sodobni ples, kjer je uspešno opravil avdicijo, čeprav ni imel veliko plesnega predznanja. V času šolanja je sodeloval v mnogih šolskih in neodvisnih produkcijah z ustvarjalci, kot so Ivan Mijačević, Maja Delak, Matjaž Farič, Ivana Djilas, Miha Hočevar, Matjaž Pograjc, Kaja Janjič, Gašper Tič, Sinja Ožbolt, Gregor Luštek in njegov brat Kristijan Krajncan, s katerim je kot koreograf tudi soustvaril interdisciplinarni projekt *Skriti mit*. Nagrajen je bil na številnih tekmovanjih v uličnem plesu, vedno bolj pa postaja tudi prepoznaven na področju sodobnega plesa

Goran Ferčec je študiral umetnostno zgodovino ter poljski jezik in književnost na Filozofski fakulteti Univerze v Zagrebu ter diplomiral iz dramaturgije na Akademiji dramske umetnosti v Zagrebu. Deluje kot pisec, dramatik, dramaturg in svetovalec pri različnih gledaliških projektih. Svoja gledališka in teoretska dela objavlja v različnih publikacijah. Leta 2011 je izšel njegov romaneskni prvenec *Tukaj ne bo čudežev (Ovdje neće biti čuda)*, istega leta pa je bilo krstno uprizorjeno tudi njegovo odrsko besedilo *Pismo Henierju Müllerju (Pismo Heineru Mülleru)* v režiji Bojana Đorđeva. Njegova gledališka igra *Delavke na gladovni stavki (Radnice u gladovanju)* je bila v sodelovanju s fringe ensemble uprizorjena leta 2014 v Bonnu. Leta 2015 je izdal zbirko esejev *Priročnik za včeraj (Priručnik za jučer)*. Z Matijo Ferlinom sodeluje že četrtrič.

Mauricio Ferlin je diplomiral na oddelku za oblikovanje na Arhitekturni fakulteti v Zagrebu. Kot scenski in grafični oblikovalec ter video umetnik sodeluje z različnimi ustvarjalci, predvsem v gledališču. Mauricio je režiral predstavo *Warm Thrills* (Festival plesa in neverbalnega gledališča, Svetivinčenat, 2001) ter sodeloval pri nastanku predstav *Rondinella* (z Majo Delak in Malo Kline, 2004) in *Rodeo* (z Majo Delak, 2007). Kot videast je sodeloval pri predstavah *Hi-Res* (Delak/Kline, En-Knap, Ljubljana 2003), *Crave* (Sarah Kane, Hrvaško narodno gledališče v Zagrebu, 2006, režija Borut Šeparović) in *Archetype: Medea/Woman-Bomb/Europa* (Ivana Sajko, ZKM Zagreb, 2006, Sajko-Ruzdjak-Perković). Oblikoval je scenografije za predstave Matije Ferlina *The Most Together We've Ever Been* (2009), *Onformance* (2010), *Samice* (2011), *Sad Sam Lucky* (2012), *Drugi sočasno* (2012), *Kralji smo in ne ljudje* (2015), *Out of Season* (2015), kot tudi za uprizoritev *Modernih No dram* avtorja Yukia Mishime (Trst, 2014) v režiji Mateje Koležnik (ki je prejela nagrado Uchimura 2015). Kot oblikovalec je sodeloval pri realizaciji hrvaške razstave *Intangible*, ki je bila leta 2015 nagrajena na praški platformi Quadrennial of Performance, Design and Space.

Luka Prinčič je glasbenik, oblikovalec zvoka in intermedijski umetnik. Z glasbo, zvočno umetnostjo in manipuliranjem novih medijev se ukvarja že od sredine devetdesetih let. Posebno pozornost posveča računalniški glasbi, elaboriranim funk beatom, potopitvenim zvočnim pokrajinam, ustvarjanju glasbe za performanse, dogodke in video ter digitalnim intermedijskim eksperimentom.

Za album *Pacification*, ki je nastal v sodelovanju z Majo Delak pod psevdonimom Wanda & Nova deViator, so kritiki zapisali, da »premišljeno prehaja meje med resnim umetniškim in divjim klubskim diskurzom«. Njegovo delo z Majo Delak, ki ga opisujejo kot »izjemno zanimiv preplet različnih praks iz polj gledališča, plesa, glasbe in intermedijske umetnosti« (nagrada Zlata ptica), pa zaznamuje »energična, prodorna, skorajda punk oziroma underground poetika«.

Leta 2013 je prejel nagrado Ksenije Hribar za oblikovanje zvoka v predstavah s področja sodobnega plesa. Svoje delo je predstavil na festivalih po Evropi in drugod po svetu (New York, Nova Zelandija), med drugim tudi na Ars Electronica (Linz), EMAF (Osnabrück), Netmage (Bologna) in Trouble (Bruselj), delal je v Ljubljanskem digitalnem medijskem laboratoriju (Ljudmila) in Multimedijskem centru Kiberpipa (Ljubljana) ter razstavljal v Galeriji Kapelica, Moderni galeriji in Muzeju sodobne umetnosti Metelkova v Ljubljani.

Trenutno dela v Ljubljani pri Zavodu Emanat, kjer je urednik spletne založbe za avanturistično glasbo Kamizdat.